

Ett svenskspråkigt konstverk

Leo Heikkilä

Jag har aldrig identifierat mig med en sång så kraftigt. Jag kände det genast när jag hade lyssnat på den låten. Jag brukar lyssna på mina favoritsånger på nytt men det här var något helt annat.

“Som en sommar som aldrig är grå” startar Lancelots låt “Blomma”. Den har allt som jag kräver av en bra sång. Den är enkel men vacker, den dallrar i ditt hjärta och till sist den viktigaste saken: du kan sjunga och dansa efter den.

Musik betyder allt för mig. Den umgås med mig när jag är ensam. Om man var med mig en hel dag skulle man märka att jag inte kan vara tyst när jag känner mig lugn och fri. Jag sjunger eller vislar hela tiden. Jag kan nog fysiskt vara tyst men min huvud kan inte det. Jag måste erkänna att det är lite svårt när man måste lägga sig och ens tankar spelar symfoni men... jag är inte ännu död bara “fast här i tankarnas land”.

“En vacker blomma som aldrig mer får blomma / som aldrig mer får chansen att bara vara sig själv”. De här två verserna har försökt såväl få mig att glömma varför jag lever här på jorden och bara driva liksom ett moln som ifrågasätta allt och alla och kämpa mot dessa känslor. Det kan vara sant att jag inte längre blir vacker och blommar så men det betyder inget då jag vet att jag alltid kommer att se mig själv som blå och grön blomma.

Jag har tänkt mycket på varför jag inte har kunnat sova, har känt mig meningslös och har levt som ett löv i forsen. Jag anser att detta löv beskriver mig jätterelevant: ibland kan jag ligga på strand och njuta av det, då och då försöker forsen att dränka mig och stundom vill jag simma i vågor. Jag har växt upp som människa och jag tycker att det är bra att jag lever lite meningslöst och ger mig möjligheter att andas. Lancelot sjunger: “Men varför lämnade du mig?” Jag har alltid varit perfektionist och jättepunktlig om allt och jag har funderat på om livet var lättare när jag inte tänkte på de stora livsfrågorna så mycket. “Söker trygghet som fanns där hos dig” uttrycker min

tanke ganska bra och ledset. Jag behöver några slags rötter men jag vill också flyga med “en vacker vind som blåser i moll” eller dur.

Studentskrivningarna förbättrar inte min situation. Man stressar och känner sig hopplös fast det inte ens finns en orsak för det. Det känns märklig att en ledsen sång kan ge mig hoppet för att allt kommer att ordna sig. Och att den låten är svenskspråkig! Jag måste uppge att genom att lyssna på svenskspråkiga låtar har jag lärt mig mer svenska än någonsin i skolan. Hela mitt liv har svenska lektioner varit grammatik och att lära sig ord men aldrig har lärt mig att uttrycka mig själv och använda de där orden tills nu. Jag anser att den här är min vackra saga som aldrig har fått “en chans till att skrivas ut” före denna dag.

Jag kan inte säga att någon borde lyssna på den här låten. Allt vad jag kan säga är att genom att lyssna på musik kan man leta efter sig själv och försöka hitta den där tryggheten som alla behöver och längtar efter. Livet är inte om yrken eller studentskrivningarna. Det är om att man hittar sin egen äng som är full av blommor. Moln målar himmel och visar hur inget är konstant. “Bakom masken, jag är tom” men äntligen är jag tillräckligt modig att bryta min mask och visa vem jag verkligen är.